

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 2 - 8 septembrie 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Sfântul Maslu

marți, 4 septembrie 2012, ora 18.00

Sărbătoare

Nașterea Maicii Domnului

sâmbătă, 8 septembrie 2012; ora 11.00 Sfânta Liturghie

Rugăciune

O, Preasfântă, Preacurată și Preanevinovată dumnezeiască Pruncă și Fecioară Maria, care te-ai născut din părinți drepti și fără prihană, spre bucuria și mântuirea a toată lumea. O, Preasfântă Fecioară, floarea firii omenești, preafrumoasă și preaînțeleaptă, care din tulpina uscată și neroditoare ai răsărit și care, prin a ta naștere, întristarea preafericitorilor tăi părinți și a toată lumea ai risipit-o; nu ne lasă pe noi, păcătoșii și nevrednicii, care întru întristări și scârbe ne aflăm din pricina păcatelor noastre. O, roadă preasfințită a rugăciunii și a înfrânării, ascultă rugăciunea neputincioșilor robilor tăi și, cu darul preasfintelor tale rugăciuni, ajută-ne nouă și ne învață a ne ruga lui Dumnezeu din inima, fără de răspândire și fără de formă.

Pe tine, Împărăteasa cerului și a pământului, care pururea stai de-a dreapta Sfintei Treimi și care ai născut pe Ziditorul Serafimilor și i-ai întrecut întru cinstire pe Heruvimi, te rugăm, noi, păcătoșii și nevrednicii robii tăi, să stai aproape de sufletele noastre în ziua cea mare și înfricoșătoare a Judecății de apoi și să îmblânzești mânia cea sfântă și dreaptă a Domnului și Dumnezeului nostru Isus Cristos, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Mircea Curilă, Nicoale Burcuș și Victor Sarca** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Iubirea Domnului “răsplătește” lipsa roadelor

(...) Deoarece Dumnezeu, cu o iubire neobosită, a apărut poporul (via) și l-a umplut de darurile Sale, avea dreptul la roade: la răspunsul fidel și iubitor al poporului față de El. Însă degeaba Domnul a trimis de mai multe ori slugile Sale (profeții) pentru a-i aminti poporului de datoria respectării Alianței, căci el nu a ascultat de profeți, ci i-a ucis. La urmă, Domnul L-a trimis pe Fiul Său, pentru a-i aminti poporului Său, nu atât importanța roadelor, cât faptul că El este Stăpânul. Dar poporul L-a ucis pe Isus. Astfel interlocutorii lui Isus observă cât a fost de nerecunoscător poporul față de Dumnezeu, de-a lungul istoriei, provocându-L să intervină și să-l pedepsească.

Totuși, în Evanghelie, Isus ne spune că Dumnezeu este îngrijorat de soarta poporului Său. Pornind de la imaginea viei, Mântuitorul ne descoperă ceva nou: nu evidențiază lipsa roadelor (răutatea poporului), ci bunătatea și iubirea lui Dumnezeu, care hotărăște să nu țină pentru Sine roadele viei. Dumnezeu dorește să împartă cu oamenii roadele, pentru că vrea ca aceștia să poată primi iubirea Sa și să lucreze cu responsabilitate în via pe care El le-a pregătit-o. Lucrătorilor nu le cere chirie, ci să împartă între ei roadele: să se iubească, să fie solidari.

Dacă Evanghelia ne dezvăluie că lucrătorii încearcă să devină singurii proprietari ai viei și ai roadelor sale, imediat, textul ei arată cum Isus, prin exemplul vieții Sale, ne învață că ceea ce contează este împărțirea bunurilor proprii și nu goana după avere; slujirea fraților noștri și nu asuprirea lor; ascultarea de alții, în special de Domnul și nu iluzia că le știi pe toate. Căci omul care se simte patron, atotștiutor, autonom, se îndepărtează de practicarea Evangheliei.

Dar în această relație monotonă – caracterizată de fidelitatea statornică a Domnului și de continua trădare a poporului – ce părea veșnică, intervine un element nou și neașteptat: *“La urmă l-a trimis la ei pe Fiul Său, spunând: pe Fiul Meu îl vor respecta!”*. De fapt, stăpânul le trimite comoara Sa cea mai de preț: *unicul Său Fiu*. Este ultima Sa încercare, ultima Sa speranță, ultima șansă pe care o acordă poporului ca să se convertească. Astfel, observăm că, răutății omului, Dumnezeu îi răspunde cu noi daruri, care culminează cu trimiterea în lume a Fiului Său preaiubit. Este un Dumnezeu care ne arată că vrea să fie alături de noi, în ciuda răutății noastre.

Povestind această parabolă, Isus demonstrează că este conștient că El este acest Fiu. Dacă, pe de o parte, acest text este o profeție clară a sfârșitului Său tragic, pe de altă parte, arată și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru oameni, prin faptul că riscă însăși viața Fiului Său. Mai mult, din cuvintele pericopei reiese și încrederea Tatălui în lucrătorii viei: *“pe El îl vor asculta!”* Este ultima etapă a acestei relații. Cea mai tragică și cea mai plină de iubire: de iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Din păcate, se întâmplă exact lucrul la care Tatăl nu se aștepta. Falimentul este total, căci Fiul este refuzat și ucis. Omul nu putea răsplăti mai rău decât atât, imensa iubire a Domnului. Prin urmare, decepția stăpânului, adică a lui Dumnezeu, este totală. (...)